

[Svend E. Johansen.]

Spørgsmaal til Bunds, men udelukkende har bestræbt sig for at gennemføre en social Ambulancehjælp, en Understøttelsespolitik, der skulde medføre, at man mildnede de Ulykker, de Saar, Arbejdsløsheden slog for de arbejdsløse, og eftersom Regering og Rigsdag har beskæftiget sig med dette Arbejde, har man ikke haft Øje for de dybtgaaende Reformers Politik, man har undladt at føre en saadan, og derfor staar vi i Dag i den Situation, at Arbejderregeringen Stauning-Munch i 1937 maa erkende, at den i dette Spørgsmaal er kørt totalt fast og ikke ved sine levende Raad. Dette kommer tydeligt til Orde i Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg udbeder mig Tilladelse til et Par korte Citater af disse Bemærkninger. Ministeriet siger dèr:

„Det synes ikke rimeligt at antage, at Erhvervslivet fremtidig vil være i Stand til at beskæftige Arbejdere i et saadant øget Omfang, at der kan fremkomme en væsentlig Reduktion af den nuværende Arbejdsløshed, og man maa saaledes regne med, at en Del af det forholdsvis store Antal arbejdsløse, der endnu er tilbage, kun vil have ringe Chancer for at faa Arbejde i det normale Erhvervsliv, medmindre der fra det offentliges Side gøres en positiv Indsats for paa ny at vænne disse Personer til Produktionens Vilkaar.“

Her erkender man, at til Trods for de bedste og reelle Hensigter maa man forud sige, at det ifølge Socialministeriets Opfattelse ikke ligger i Regeringens og Rigsdagens Magt at afskaffe Arbejdsløsheden og skabe saadanne Vilkaar, at de danske Borgere kan ernære sig gennem en produktiv Arbejdsindsats. Man henviser i Bemærkningerne Gang paa Gang til det tidligere fremsatte Lovforslag om Beskæftigelse af langvarigt arbejdsløse, hvor det bl. a. hedder:

„Uanset alle disse Bestræbelser“ — og Bestræbelserne gik ud paa at faa Institutioner og Kommuner til at iværksætte Nødhjælpsarbejder — „kan det næppe forventes, at der herved vil opnaas Beskæftigelse for dem, som har været længe arbejdsløse, og som derfor for manges Vedkommende ikke fuldt ud er i Besiddelse af de Færdigheder og den Træning, som ønskes af de Personer eller Institutioner, der sætter Arbejde i Gang med Tilskud efter de paagældende Love.“

Jeg tvivler paa, at der er sagt stærkere Ord i Bemærkningerne til noget Lovforslag, end Tilfældet er her, for her erkender Socialministeriet paa Basis af Arbejdsdirektoratets og Arbejdsraadets Bemærkninger og Be-

tænkninger, at Forholdene i Kongeriget Danmark er af en saadan Art, at danske Borgere ufrivilligt kan tvinges ud i en Arbejdsløshedsperiode, der kan faa en saadan Varighed, at de mister selv Evnen til at arbejde, at de mister deres Træning og deres Færdigheder, saaledes at den Dag, hvor det store Under skulde ske, at de faar Adgang til Produktionen, ved Held eller ved Protektion, er de ikke i Stand til at tage Konkurrencen op paa lige Fod med deres Kolleger. En mere knusende Dom kan der ikke fældes over noget Regeringssystem, noget Samfundssystem end den, Ministeriet her maa fælde over det danske Samfund i 1937. Og jeg synes ærligt talt, det er en Afsløring, der viser, hvor slet administreret det danske Samfund er, og en Afsløring, der viser den danske Ungdom de uhyggelige Betingelser, under hvilke den skal leve Livet i det Land, vi har ledet saa slet, at Forholdene altsaa er, som de er.

Men naar denne Tilstand er en Kendsgerning — og det maa den jo sikkert være, eftersom Socialministeriet meddeler Rigsdagens Medlemmer det i en Betænkning —, saa maa man selvfølgelig vurdere det Forslag, Regeringen lægger frem her til en Afhjælpning af Arbejdsløsheden, paa det mest omhyggelige og undersøge, om der er Mulighed for, at vi virkelig kan komme lidt bort fra den uheldige Tingenes Tilstand, vi lever under, og alene af den Grund er man nødt til, er man forpligtet til at skænke Regeringens Forslag den omhyggeligste Opmærksomhed.

Det, der allerførst springer i Øjnene, naar man gaar Ministeriets Forslag igennem, det er, at det i Virkeligheden er aldeles uklart, der er ingen Mulighed for at skabe sig et Indtryk, et Billede af, hvad det er, der skal ske, hvis Forslaget bliver til Lov. Forslaget udmærker sig ved en estaaende Mangel paa konkrete Oplysninger, og det understreger, hvad jeg tidligere har sagt, at Ministeriet ikke aner, hvor det er henne i hele denne Sag, at Sagen har taget Magten fra Ministeriet, og at dette ikke ved sine levende Raad.

Ifølge Bemærkningerne fandtes der ultimo November ca. 12 000 langvarigt arbejdsløse, altsaa danske Borgere, der i de sidste to Aar ikke har haft 10 Maaneders Arbejde tilsammen. Forslaget angiver, at det fortrinsvis er langvarigt arbejdsløse, der skal beskæftiges, og det maa vel betyde, at det i første Række er disse 12 000, man vil beskæftige ved de paagældende Nødhjælpsarbejder. Men saa siger man videre, at man ogsaa vil bestræbe sig for at beskæftige